

De dood van de vrijheid

Thriller

R. Senden

Dit verhaal is volledig gebaseerd op fictie. De in dit verhaal beschreven gebeurtenissen, personen, bedrijven en partijen zijn geen weergave van de werkelijkheid. Wanneer zij overeenkomsten vertonen met de werkelijkheid dan berust dit op toeval.

Op dit verhaal is het auteursrecht van toepassing. Alle rechten voorbehouden.

Auteur:	R. Senden
Coverontwerp:	R. Senden
ISBN:	9789462543690
Druk:	3 ^e druk

© 2015 R. Senden

Proloog

De jonge student keek angstig naar de twee mannen die hem stevig vasthiielden. Hij probeerde zich uit hun handen los te trekken, maar de twee mannen waren veel te sterk.

Hij riep tegen de mannen: "Laat me los... Laat me gaan... Ik zal alles doen wat jullie willen... Ik zal alles geheim houden..."

Een man met een zwarte pet op zijn hoofd zei: "Daar is het nu te laat voor... Het is voorbij..."

Vervolgens zag de jonge student hoe de andere man een bruine slang uit een grijze tas tevoorschijn haalde.

De student keek met doodsangst naar de zwarte ogen van de slang. Hij zag tot zijn schrik dat de man de kop van de slang naar zijn hand toe leidde.

Hij voelde dat de slang hem in zijn hand beet. Hij schreeuwde het uit van de pijn.

Langzaam voelde hij zich duizelig worden. Alles om hem heen begon plotseling te draaien. De brandende pijn die ontstaan was in zijn hand, ging door zijn hele lichaam heen.

Hij zag nog dat de man met de zwarte pet op zijn hoofd een mes en een briefje tevoorschijn haalde. Daarna zag de student helemaal niets meer. De pijn werd steeds heviger en hij viel op de grond neer.

1

John ontwaakte uit een diepe slaap. Hij strekte zijn armen en zag op zijn digitale wekkerradio dat het zes uur was. Zijn vriendin Iris lag nog te slapen.

Hij trok de deken van zich af en stapte voorzichtig uit bed. Via de overloop schuifelde hij naar de witte badkamer. Hij nam een korte koude douche om wakker te worden. Daarna droogde hij zich af en trok een trui en een spijkerbroek aan.

Hij liep naar de keuken en zag dat de koelkast bijna leeg was. Er lag nog wat boter en wat kaas in. In de deur van de koelkast stond alleen nog een pak jus d'orange.

Hij pakte de boter, de kaas en het pak jus d'orange uit de koelkast. Daarna haalde hij een half brood uit een keukenkast.

De boterhammen met kaas smaakten hem goed. Ondertussen bladerde hij door een voetbaltijdschrift dat op de keukentafel lag. Hij vond het jammer dat hij de afgelopen weken geen tijd had gehad om te gaan sporten. Hij hoopte dat hij binnenkort weer vaker naar de voetbaltraining kon gaan.

Ook hield hij van duiken. Een maand geleden had hij voor veel geld een nieuwe duikuitrusting aangeschaft. Maar die had hij nog nooit gebruikt. Samen met Iris had hij deze zomer wel een verre reis gemaakt naar Zuid-Afrika. Ze hadden tijdens een safaritocht leeuwen en olifanten gespot. Ook hadden ze een wandeling gemaakt door de Drakensbergen. Het was een prachtige vakantie geweest.

Maar het werk ging voor John toch boven alles. Door de afschuwelijke gebeurtenissen tijdens zijn jeugd had hij een sterke motivatie ontwikkeld om misdaden op te lossen. Hij ging dan ook elke dag gemotiveerd naar zijn werk bij de Politie Haaglanden.

Opeens hoorde hij een riedeltje. Hij herkende het geluid meteen. Het was zijn mobiele telefoon. Hij pakte zijn mobieltje en keek wie hem een sms gestuurd had. Het was Nico, de hoofdresearcher van de politie. John opende het bericht en las nieuwsgierig wat erin stond.

“Hallo John. Er is een lijk van een man gevonden. Kun je zo vroeg mogelijk naar het kantoor komen?”

John dronk zijn glas jus d'orange leeg en at zijn boterhammen op. Hij legde alle spullen terug in de koelkast.

Hij liep naar de gang, waar hij een korte blik wierp op de foto van zijn vader aan de muur. Hij zuchtte diep.

Daarna pakte hij zijn grijze koffer en haalde zijn zwarte jas van de kapstok. Hij opende de voordeur en liep via het trappenhuis naar beneden. Naast het appartement stond zijn rode Ford Focus geparkeerd.

2

Anderhalf uur later liep John met twee collega's door de straten van Den Haag. Het was een grauwe herfstdag in oktober. De bladeren dwarrelden van de bomen en er blies een ijzige wind door de straten. De hemel was grijs gekleurd. De zon bleef verborgen achter een dik wolkendek.

John voelde de koude wind door zijn dunne jas blazen. Hij hield zijn armen strak tegen zijn lichaam aan. Zijn handen stopte hij weg in zijn broekzakken.

Naast John liep Annemiek. Haar blonde haren wapperden mee met de wind. Ze droeg een zwarte jas en had een zwart leren handtas om haar schouder. Vooraan liep Nico, de vijftigjarige hoofdresearcher van het team. Hij had grijze haren en diepe rimpels op zijn voorhoofd. Het leek wel alsof het jarenlange speurwerk zijn gezicht gevormd had. Hij had een donkerbruine jas aan en keek met een strakke blik voor zich uit.

De rechercheurs liepen op het brede trottoir langs oude kantoorpanden. Vervolgens liepen de rechercheurs langs het Oranjeplein. Daarna kwamen ze via een brug over een brede gracht. Ze liepen langzaam weg van het centrum. Bij een groot grasveld gingen de rechercheurs rechtsaf. Aan het einde van de straat aangekomen zag John een geparkeerde politieauto staan. Een oud gebouw was afgezet met rood-wit afzetlint. Bij dit pand stopte Nico en zei: "Hier is het."

Het ging om een oud kraakpand, vermoedelijk gebouwd in de jaren '30 van de vorige eeuw. Het pand leek vroeger een kantoor te zijn geweest. De karakteristieke gevel bestond uit grote ramen met een klassiek raamwerk van witte kozijnen. Het metselwerk was donkerbruin en het dak donkergrijs. Nu verkeerde het pand echter in een slechte staat. De kozijnen waren gedeeltelijk verrot en de voegen waren op sommige plaatsen afgebrokkeld.

De deur van het pand stond open en de rechercheurs liepen samen naar binnen. Ze kwamen in een hal, die betegeld was met vierkante donkergrijze tegels. De muren waren behangen met lichtgroen behang met een klassiek motief.

In de hal stond een lange politieagent van middelbare leeftijd. Hij zei met een norse stem: "Doe de spullen aan en kom verder!" De rechercheurs begroetten de agent en deden wat hun gevraagd werd. Ze deden witte

overalls aan, trokken handschoenen aan en bonden blauwe schoenhoezen over hun schoenen.

De agent leidde de rechercheurs een oude houten trap op, die naar de eerste etage leidde. De trap maakte een krakend geluid toen ze naar boven liepen.

Eenmaal op de eerste etage, liep de agent over de overloop naar de volgende trap. De rechercheurs volgden hem. De tweede trap maakte een al even kreunend en knarsend geluid als de eerste.

Toen ze op de tweede etage waren aangekomen zag John enkele bloedspetters op de vloer, die waren ingetrokken in de donkergrijze vloerbedekking. De agent liep stoïcijns verder. Hij liep de overloop over, richting een donkerbruine deur.

Hij bleef kort voor de deur staan, waarna hij de deur langzaam opende. De deur maakte een piepend geluid. Toen de deur open was, kon John een vreemde man op de grond zien liggen. Het was een lange magere man die met uitgestrekte armen en gespreide benen op de grond lag.

Bij John kwamen bij het zien van het dode lichaam herinneringen uit zijn jeugd naar boven, maar deze herinneringen probeerde hij uit zijn hoofd te verdringen. Hij probeerde zich te concentreren op het dode lichaam, zonder aan de gebeurtenissen uit zijn jeugd terug te denken.

John keek goed naar het lichaam. De man leek een jaar of twintig oud. Hij had lange haren die rood geverfd waren. Om zijn hals droeg hij een gouden ketting met een ijzeren hanger waarop een doodskop was afgebeeld.

Hij had een lang gerekt gezicht met een smalle neus. Rond zijn ogen had hij zwarte make-up. Hij had zijn linkeroog half geopend en het andere oog gesloten. Met zijn halfgeopende blauwe oog keek de dode man in de richting van het plafond.

Het gezicht van de dode man was een beetje blauw gekleurd alsof de man te weinig zuurstof had gekregen tijdens zijn laatste minuten.

Hij droeg een zwarte broek en een versleten trui. De zwarte trui was omhoog getrokken. Hierdoor was de bleke huid van zijn buik te zien. In de buik van de man was met een mes een brief geprikt. In het briefje waren rode bloedspetters ingetrokken.

John boog voorover om te lezen wat er op het briefje geschreven stond. Hij probeerde de tekst hardop uit te spreken, maar kon niet alle letters goed lezen.

“Caedis ad proditor”

Nico en Annemiek keken hem verbaasd aan en kwamen naar hem toelopen. Toen ze naast hem stonden keken ze over zijn schouder naar het briefje.

“Welke taal is dat?” vroeg John zich hardop af.

“Misschien Latijn of Grieks?”

“Het lijkt Latijn,” zei Nico, terwijl hij zijn grote wenkbrauwen fronste.

“Maar ik weet niet wat de tekst betekent.”

Daarna zag John nog iets vreemds. Rechts in zijn nek had de man een vreemde tatoeage. De tattoo bestond uit een zwarte cirkel met daarin vier kleinere zwarte cirkels.

John wees met zijn wijsvinger naar de tatoeage. Hij zei: “Het lijkt een symbool. Maar wat heeft dit symbool te betekenen?”

Annemiek trok haar schouders op: “Geen idee.”

Nico zette zijn speciale zaklamp aan en slaakte een diepe zucht. Hij liep om het dode lichaam heen en ging op zijn knieën naast het lijk zitten. Hij verlichtte met de zaklamp de hand van de jongeman. Met een verontruste stem riep hij: “En wat is dit dan?”

Nu zag John dat er twee rode wondjes zichtbaar waren op de hand van de jongeman. De hand was flink opgezwollen. Het zag er vreemd uit.

“Het lijkt wel alsof hij door iets gebeten is!” riep Nico uit.

Nadat de rechercheurs het lichaam bestudeerd hadden, keek John langzaam rond in de kamer. Voor de ramen waren de glasgordijnen gesloten. In de kamer stond een klassiek kastje en een hoge boekenkast. Tegen de muur stond een oud bureau. Alle meubels waren van donker eikenhout.

Naast de dode man lag een zwarte handtas, die geopend naast hem lag. Diverse attributen waren uit de tas gevallen en lagen over de vloer verspreid, waaronder een kam en een leesbril.

Annemiek pakte haar digitaal fototoestel en begon foto's te maken. Eerst ging ze op haar hurken zitten en maakte een foto van het briefje met de Latijnse tekst.

Daarna stond ze op en maakte andere foto's van het dode lichaam. Ze liep naar alle hoeken van de kamer en begon vanuit alle hoeken foto's te maken van het lijk. Tenslotte fotografeerde ze de voorwerpen die uit de tas van de man gevallen waren.

John liep naar het raam van het oude kantoorpand en keek naar buiten. Alle kantoorpanden in de straat leken oud en vervallen.

Toen hij een minuut naar buiten had gekeken, hoorde hij Annemiek zeggen: "Ik denk dat ik genoeg foto's heb."

John keek achter zich en zag dat Nico knikte. De hoofdresearcher zei: "Oké, dan kunnen we gaan. Het lijk zal de komende dagen verder onderzocht worden."

John wierp nog een laatste blik op het lichaam en liep daarna naar de deur toe. Nico en Annemiek kwamen achter hem aan. Samen liepen ze via de krakende trappen weer naar beneden. Ze trokken hun overalls weer uit en verlieten het kantoorpand.

3

Op honderdvijftig kilometer afstand van Den Haag liepen twee mannen 's nachts door het donkere bos. Het was volle maan.

De man die het hoogste in de rangorde leek te staan werd de Bokser genoemd, omdat hij jarenlang op hoog niveau gebokst had. Hij droeg een zwarte baseball pet.

Hij voelde zich vereerd dat de Grote Leider hem voor deze belangrijke missie gevraagd had. Eindelijk had hij de kans gekregen om zijn moed en loyaliteit aan de Grote Leider te tonen.

De eerste operatie was geslaagd. Alles was volgens plan verlopen. Hij haalde zijn mobiele telefoon uit zijn broekzak om de Grote Leider te bellen over een beveiligde telefoonverbinding.

Hij toetste het telefoonnummer in.

"Hallo baas."

"Hey. En is alles gelukt?"

"Ja baas. Het doelwit is geëlimineerd."

“Prima. En is hij op de manier gedood die wij afgesproken hadden?”

“Inderdaad.”

“Oké. Dan kan de tweede operatie worden gestart. Zorg ervoor dat niemand achter ons grote geheim komt. Dood iedereen die iets van ons geheim afweet.”

“Is goed baas. Daar zullen we voor zorgen. We zullen alle doelwitten elimineren.”

“Afgesproken.”

4

Het politiekantoor van de recherche was gevestigd in de Jan Hendrikstraat op enkele minuten lopen van het centrum van Den Haag. Het kantoor was gelegen in een vrij drukke straat waar regelmatig een tram passeerde en veel autoverkeer langskwam.

Het politiekantoor was gevestigd in een rechthoekig gebouw met drie etages en een plat dak. De gevels bestonden uit rood metselwerk. De kozijnen van de ramen waren op de begane grond wit geverfd. De kozijnen en de zonweringen op hogere etages waren echter donkerblauw van kleur. Het gebouw had een kenmerkende uitstraling door het donkerrode metselwerk in combinatie met de donkerblauwe kozijnen. Het was het enige kantoor van de politie dat in het centrum van Den Haag gevestigd was. Daardoor was het een druk bezocht kantoor. Er kwamen veel aangiften van tasjesroven en winkelinbraken binnen.

Op de eerste etage aan de voorzijde van het gebouw lag een grote vergaderruimte.

John maakte de deur van de vergaderruimte open en liep naar binnen. Hier stond een grote witte vergadertafel met daaromheen acht zwarte stoelen.

John ging op de stoel naast Nico zitten. Nico was de hoofdresearcher van het team en een echte control-freak. Alles moest precies zo lopen zoals hij het bedacht had. Alles moest op en top gestructureerd zijn. De dossiers moesten perfect up-to-date zijn en alles moest goed gepland worden. Toen John twee maanden geleden een dossier kwijt was geraakt, had Nico

zich flink boos gemaakt. Sindsdien had John ervoor gezorgd alle dossiers perfect op orde waren.

Soms was het voor John wel even doorbijten om onder Nico te werken. In drukke periodes kon het er stressvol aan toegaan. Maar als alles goed liep, kon Nico ook heel vriendelijk en meelevend zijn. Wat John in hem waardeerde was dat hij altijd voor zijn collega's klaarstond en hart had voor de zaak.

John zag hoe Nico een lichtgeel dossier uit zijn tas haalde. Hij legde het dossier voor zich op de vergadertafel en haalde een blaadje uit de map tevoorschijn. Hij pakte zijn leesbril en begon vervolgens een korte uiteenzetting te geven over de dode man.

“Rudolf Wolfstra was vierentwintig jaar oud. Hij studeerde informatica aan de TU Delft. Voor zover bekend had hij geen relatie. Hij groeide op in een probleemgezin in Den Haag. Zijn beide ouders zijn overleden. Zijn broer leeft wel nog.”

Nico nam een slok koffie. Vervolgens vertelde hij. “Rudolf had een lichte vorm van autisme. Hij was erg geïnteresseerd in computers. Daarnaast luisterde hij veel muziek, zoals deathrock muziek. Een gothic muzieksoort.”

Nico keek kort naar John en ging verder: “Rudolf woonde het afgelopen jaar alleen in een woning in de Van Vlotenstraat in Den Haag.”

Annemiek glimlachte en zei: “Dat is bij mij in de buurt. Dat zal waarschijnlijk een rijtjeswoning zijn.”

Nico knikte en haalde een foto uit de dossiermap. “Dit is een foto van de woning.”

John zag op de foto een rijtjeswoning op de hoek van een straat. “Een huurwoning van een woningcorporatie?” mompelde John.

“Ja,” antwoordde Nico. “Maar volgens onze gegevens heeft hij de woning vorig jaar december van de woningcorporatie gekocht.”

Nico wreef kort over zijn neus en zei: “Hoe hij aan het geld daarvoor gekomen is, is mij niet duidelijk. Maar hij heeft de woning gekocht voor 160.000 euro.”

“Heeft hij geld geërfd?”

“Dat weet ik nog niet. Daar zal ik nog achter proberen te komen.”

Er viel een korte stilte in de vergaderruimte. Vervolgens vroeg Nico aan de anderen: “Wat zou het motief voor de moord op Rudolf kunnen zijn?”

Annemiek trok haar schouders op: “We moeten allereerst zeker weten of het om moord gaat. De eerste vraag is of het moord, zelfmoord of een ongeluk is geweest...”

De blonde agente was altijd zeer gedreven. Ze was spontaan, energiek en had altijd goede zin. Haar ouders hadden een kruidenierszaak in Den Haag. Ze hield van handbal en puzzelen. Ze was intelligent en zag altijd nieuwe oplossingen. Als een misdaadzaak onoplosbaar leek, was zij vaak de rasoptimist die het team nieuw vertrouwen gaf om door te blijven zoeken.

Nico vroeg: “John, heb jij nog uitgezocht wat die vreemde zin op dat briefje betekende?”

“Ja. Ik weet niet of het correct Latijn is, maar *Caedis ad proditor* betekent zoiets als *Dood aan de verrader*.”

Nico leunde achterover in zijn stoel. Zijn ogen werden groot. “Dood aan de verrader? Dat klinkt als een wraakactie. Misschien een afrekening in het criminele circuit? Of een wraakactie binnen een vriendengroep?”

Annemiek knikte instemmend: “Daar lijkt het wel op.”

“Dan moeten we zo snel mogelijk meer te weten komen over zijn privéleven. Wie zou ons daar meer over kunnen vertellen?”

“Hij heeft nog een broer zei je net,” antwoordde Annemiek.

Nico dronk zijn beker met koffie leeg en zei vastbesloten: “Ik ga de vergadering nu beëindigen. Annemiek, plan jij een afspraak met die broer in? Ik zal je de gegevens van de broer op de e-mail zetten.”

“Is goed. Ik ga meteen aan de slag!” antwoordde Annemiek enthousiast.

5

Om middernacht maakten twee duistere mannen zich in een oude boerderij klaar voor de volgende operatie.

De boerderij uit de negentiende eeuw lag aan de rand van het bos. De boerderij was te afgelegen om wandelaars aan te trekken en evenmin interessant voor historici vanwege de beperkte historische waarde van de boerderij. Dit alles maakte de boerderij voor de mannen tot een ideale uitvalsbasis.

De Bokser hield een krachtig geweer in zijn rechterhand vast. Naast hem zat een man die hij de Adjudant noemde.

De Bokser keek op zijn horloge. Het plan was tot in detail doorgenomen. Over exact twee uur zou de operatie uitgevoerd worden. Hij realiseerde zich dat als de operatie doorgezet zou worden, dit zijn leven voor eens en voor altijd zou veranderen.

Bij een succesvolle operatie zou zijn aanzien binnen de organisatie enorm stijgen met een glansrijke carrière voor hem in het vooruitzicht. Bij een falende missie liep hij daarentegen het risico in een cel te belanden. Maar hij was bereid het risico te nemen.

De man nam nog een slok frisdrank en keek naar zijn kameraad die hem zou begeleiden bij de operatie. Hij keek gespannen.

Als laatste bevestiging zou de Bokser van de Grote Leider een sms ontvangen. Een sms met het bericht 'Real Madrid gaat winnen' zou betekenen dat de operatie doorgang zou vinden. Een bericht 'Real Madrid gaat verliezen' zou betekenen dat de operatie op het laatste moment afgeblazen zou worden tot nadere order.

Via de internetoptie van zijn mobiele telefoon keek de man nogmaals naar satellietfoto's van zijn doel. De operatie hoefde niet veel tijd te kosten had de Grote Leider hem duidelijk gemaakt.

Om twee uur 's nachts was het zover, de mobiele telefoon van de Bokser begon te trillen. Hij keek vol spanning naar de inhoud van de sms. Hij las de tekst hardop voor: "Real Madrid gaat winnen." Hij zag hoe zijn kameraad het bericht met een glimlach begroette. Op dit bericht hadden ze gewacht.

De mannen pakten hun spullen bij elkaar. Ze liepen vervolgens naar een zwarte Mercedes die voor de boerderij geparkeerd stond. De Bokser nam plaats achter het stuur, terwijl de Adjudant plaatsnam op de bijrijder stoel.

Daarna startte de Bokser de auto. De zwarte Mercedes reed vervolgens met hoge snelheid door het donkere landschap.

Het was vijf uur 's nachts toen de mannen aankwamen in de buitenwijken van Den Haag. Aan de hemel was een heldere maan te zien. Ze reden door een volksbuurt met rijtjeswoningen. In geen enkele woning brandde licht.

De Bokser parkeerde de auto langs een brede straat. Ze stapten uit de zwarte wagen en liepen door tot aan de laatste woning in de Van Vlotenstraat. Bij die woning angekommen keek de Bokser nog één keer nerveus om zich heen. Hij keek één keer naar links en één keer naar rechts. Maar er was niemand te zien. Het was doodstil in de straat. Hij liep vervolgens naar de voordeur van de woning. Hij probeerde voorzichtig de sleutel in het slot te steken zonder daarbij geluid te maken. De eerste sleutel die hij probeerde paste niet. Daarna probeerde hij een andere sleutel. Deze tweede paste wel in het slot.

Voorzichtig opende hij de deur. Hij liep naar binnen en deed zijn zaklamp aan. Met een gele lichtstraal begeleidde hij zijn kameraad de donkere woning in.

Hij liep over de betegelde vloer in de hal. De Adjudant volgde hem slaafs. Hij wist dat hij in de keuken moest zijn en liep doelbewust daar naar toe. Hij wist dat er onder de woning een geheime ruimte moest zijn. En in deze ruimte lag de schat waar de Grote Leider zo naar verlangde. Hij liep eerst door de woonkamer. De vloer was voorzien van beukenparket.

Achter eindigde de woonkamer bij twee glazen deuren. Hij opende de glazen deuren en scheen met de zaklamp naar binnen. Hij zag nu een ruime keuken. Door een raam kon hij de contouren van de tuin zien. Hij liep langs de elektrische kookplaat naar een losstaande kast naast de koelkast en vroeg zich af of dit de kast was waar hij naar op zoek was. Hij opende de deuren van de kast en scheen met zijn zaklamp naar de bodem.

Onder in de kast stond een wokpan. Hij wist nu zeker dat dit de kast was die hij zocht. Hij haalde de wokpan eruit en zei tegen de Adjudant: "Help me even."

De mannen tilden samen de kast op. De kast was niet zwaar. Zonder veel problemen verplaatsten de mannen de kast een meter naar voren.

De Bokser richtte nu zijn zaklamp op de grond. Hij zag dat er een ijzeren luik in de vloer tevoorschijn kwam. Een grijs verscheen op het gezicht van de Adjudant. Ze hadden gevonden waar ze naar op zoek waren.

De Bokser bukte zich voorover en voelde dat er een inkeping in het luik zat. Met een ruk trok hij het open. Daarna scheen hij met de zaklamp de gang in. Hij zag dat er een ijzeren trapje was waarmee hij de geheime kelderruimte binnen kon gaan.

Hij klom langzaam het trapje af.

Onderaan was een smalle gang met enkele stoeptegels die op een zandlaag lagen. De duistere gang was niet meer dan een meter breed. Hij liep door naar het einde van de gang. In de vochtige ruimte hing een muffe geur. De Bokser trok zich niets aan van de vervelende geur en scheen met de zaklamp recht voor zich uit.

En toen zag hij aan het einde van de gang de geheime kamer verschijnen. De Bokser grijnsde. Hij wist dat dit de kamer was waar hij naar op zoek was. Hij wist dat wat in deze kamer stond van onschatbare waarde kon zijn.

De geheime kamer was omsloten door grijze muren van betonblokken en ongeveer twee bij drie meter groot.

De Bokser liep de kamer binnen en zocht naar de lichtknop. Die zat aan de linkerkant. Er ging een eenvoudige gloeilamp branden.

Hij zag nu een bureau met een computer staan. Op deze computer stond alle belangrijke informatie die hij nodig had. Kort inspecteerde hij de zwarte computerkast. Vervolgens koppelde hij de kabels van de computer los en nam de computerkast mee.

De Adjudant die hem gevolgd was, zocht ondertussen naar andere waardevolle spullen in de geheime kamer. In de ruimte vond hij een paar dvd's en cd-roms die ook waardevolle informatie konden bevatten. Hij pakte ze op en nam ze mee.

Samen liepen de mannen door de geheime gang terug. Ze klommen het trapje omhoog en liepen via de keuken het huis uit terug naar de zwarte Mercedes. De Bokser opende de kofferbak van de wagen. Daarna plaatsten de mannen alle computerapparatuur in de grote kofferbak.

Ze liepen nog even terug naar de woning. Ze maakten het ijzeren luik dicht en plaatsten de keukenkast weer op de oude plaats terug, zodat ze geen sporen achterlieten.

De Bokser startte de auto en reed met een voldaan gevoel Den Haag uit. Hij was tevreden. De operatie was geslaagd.

6

Woensdagochtend waren de rechercheurs al vroeg aan het werk. John was bezig wat e-mails na te lezen, terwijl Annemiek door haar agenda bladerde. Nico stond naast haar bureau en nam een aantal afspraken uit haar agenda over.

Daarna klonk opeens het melodietje “Don’t stop me now” van Queen. John herkende het geluid meteen. Het was het belgeluid van Nico’s mobiele telefoon.

Nico nam op: “Een goedemorgen. U spreekt met Nico Scheermans.”

Daarna werd het stil in het kantoor.

Even later zei hij: “Werkelijk?”

John zag hoe Nico’s gezicht gedurende het telefoongesprek betrok. De blik in zijn ogen werd steeds ongeruster. Hij hoorde Nico zeggen: “Wat voor een gif?”

Waarna het opnieuw stil werd. Vervolgens zei Nico: “Dat kan niet waar zijn. Weten jullie dat zeker?”

Hij beëindigde het gesprek, zuchtte diep en riep: “Ongelooflijk!”

John vroeg zich af wat er aan de hand was. “Hoe bedoel je?”

“Het was het Forensisch Instituut... Ze hebben het lijk onderzocht.”

John wist dat het Nederlands Forensisch Instituut in Den Haag het dode lichaam uitgebreid onderzocht had. Het Instituut beschikte over zeer geavanceerde apparatuur waarmee elke stof in een dood lichaam opgespoord kon worden.

Nico zuchtte diep: “Het lijkt erop dat Rudolf overleden is door een slangenbeet...”

“Een slangenbeet?” riep John verbaasd. Hij werd erg nieuwsgierig.

“Ja, een slangenbeet...” zei Nico terwijl hij bezorgd voor zich uit keek. “Het Forensisch Instituut zegt dat hij om het leven is gekomen door een neurotoxisch gif. Gezien de samenstelling van het gif is Rudolf gebeten door een Egyptische cobra.”

“Een Egyptische cobra?”

“Ja, een Egyptische cobra is een zeer giftige slang. De slang staat bekend om zijn snelwerkend gif. Het gif tast het zenuwstelsel aan waardoor het

hart en de longen niet meer functioneren. Eén enkele beet kan een mens binnen een kwartier doden.”

“Allemachtig... Eerst vonden we dat briefje met die Latijnse tekst. Nu blijkt de doodsoorzaak een slangenbeet te zijn. Wat heeft dit allemaal te betekenen?”

Annemiek mompelde: “Het doet denken aan een soort duivels ritueel.”

Nico knikte: “Inderdaad.”

“Heeft het Forensisch Instituut ook nog vingerafdrukken of DNA sporen op het lichaam gevonden?”

“Nee. Waarschijnlijk heeft de dader handschoenen gebruikt...”

John zuchtte. Hij nam een slok koffie en zei: “Volgens mij wordt het een zwaar karwei om deze moord opgelost te krijgen.”

Annemiek knikte: “Ja. Maar morgenochtend heb ik een verhoor ingepland met de broer van Rudolf. Ik denk dat hij ons veel nieuwe informatie kan geven.”

“Hoe laat is dat verhoor?”

“Morgen om tien uur bij hem huis.”

“Oké. Ik hoop dat die broer ons verder kan helpen...”

7

John opende 's avonds de voordeur van zijn appartement. Hij kwam terug van de voetbaltraining, waar hij zich flink in het zweet had gewerkt.

Hij zette zijn sporttas in de gang neer en liep de woonkamer binnen. Daar ging hij naast Iris op de bank zitten. Iris zat op de bank naar de televisie te kijken. Ze keek naar een dramafilm.

De zwarte flatscreen televisie stond op een witte kast.

Boven de televisie hing een schilderij met een portret van Johns vader. Het schilderij was gemaakt met olieverf. Zijn vader had donkerblonde haren en een brede neus.

John dacht nog elke dag terug aan die mooie tijd met zijn vader. Hoe ze samen in de tuin voetbalden, hoe ze avontuurlijke wandelingen maakten en hoe ze samen Ganzenbord speelden.

De dood van zijn vader was inmiddels al bijna twintig jaar een mysterie. Hij was nog een jongetje van tien jaar toen hij in de schoolbank zat en zijn moeder in tranen de klas binnenkwam rennen. Ze nam hem mee naar huis en eenmaal thuisgekomen deed zijn moeder de schokkende mededeling die zijn leven voor eens en voor altijd zou veranderen: "Vanmorgen is de politie bij me geweest. Papa leeft niet meer."

De politie had het levenloze lichaam van zijn vader aan een kade langs het Amsterdam-Rijnkanaal gevonden. De politie vermoedde dat het ging om een misdrijf, maar een dader werd door de politie nooit gevonden. Met zijn moeder was hij daarna verhuisd naar een buitenwijk in Amstelveen. Ze woonden daar in een kleine galerijflat. De jaren tachtig waren geen makkelijke tijden, zeker niet voor eenouder gezinnen. Het waren economisch zware tijden en zijn moeder had allerlei tijdelijke baantjes in die tijd.

Nachtenlang had John over de dood van zijn vader gepiekerd. Wie was er toch verantwoordelijk voor zijn vaders dood? De persoon die hij zo graag achter de tralies had zien zitten, was waarschijnlijk nooit veroordeeld voor zijn misdaden.

Op latere leeftijd had hij zelf ook nog proberen uit te zoeken wat er met zijn vader gebeurd was, maar zonder resultaat. Het enige waar hij wel achter gekomen was, was dat zijn vader er een dubbelleven op nahield. Thuis leek hij een normale vader, maar tegelijkertijd had hij er jarenlang een buitenechtelijke affaire op nagehouden en bleek hij verslaafd te zijn aan gokken.

Later had John zelf nog proberen te onderzoeken of de buitenechtelijke affaire of de gokverslaving tot de moord op zijn vader geleid hadden. Maar ook hij had de moord niet kunnen verklaren. De moord bleef een groot mysterie.

Toen hij achttien jaar was, was hij naar de politie-academie gegaan. De eerste paar jaar had hij als agent op straat gewerkt, maar hij wist al vroeg dat hij uiteindelijk rechercheur wilde worden. Hij had zich één ding voorgenomen. Wat hem overkomen was, dat mocht geen kind meer overkomen. Hij zou zijn leven wijden aan het oplossen van zware misdrijven.

En vorig jaar was zijn droom eindelijk uitgekomen. Hij was rechercheur geworden bij de Politie Haaglanden.

Het werk bij de recherche was heel anders dan het werk op straat. Bij het recherchewerk moest hij rekening houden met allerlei ingewikkelde juridische procedures. John was daar opleidingen voor aan het volgen.

Maar eigenlijk hield hij stiekem helemaal niet van al die lastige procedures. Zijn drang naar gerechtigheid had hij nooit verloren. Het recht moest zegevieren. Zijn levensmotto was 'misdaad is een kat en muis spel, waarbij de aanhouder wint.' En dus ging hij het liefst direct op zijn doel af.

Die directe werkwijze had hem de nodige kritiek van Nico opgeleverd. De hoofdresearcher had op het laatste functioneringsgesprek tegen John gezegd dat hij in de toekomst nauwkeuriger moest gaan werken en de procedures beter moest gaan volgen.

Tegelijkertijd had Nico hem echter ook geprezen om zijn motivatie. John kon zich helemaal in een misdaaddossier vastbijten. Regelmatig werkte hij over. En die sterke motivatie was een eigenschap die Nico zeer waardeerde.

8

Het regende pijpenstelen, toen John zijn rode Ford Focus 's morgens in een straat in een buitenwijk van Den Haag parkeerde. John en Annemiek stapten uit de auto en probeerden zo snel mogelijk hun paraplu's te openen. Toen John eindelijk zijn paraplu geopend had, was hij al behoorlijk nat. Daarna sloot John zijn auto af en staken de twee researchers samen de straat over.

Ze liepen naar een moderne rijtjeswoning toe. De woning had een roodbruine gevel. Ze gingen onder een wit afdak staan. Annemiek belde aan bij de voordeur. Een monotoon belgeluid werd hoorbaar.

Even later opende een lange man de voordeur. Hij stelde zich voor als Daniël. Hij was de oudere broer van Rudolf. Hij had kort bruin haar en een smalle neus. Zijn neus deed denken aan de neus van Rudolf, maar door zijn andere kapsel zag hij er toch anders uit dan zijn broer. Zijn kleding was een stuk verzorgder dan die van Rudolf.

"Kom binnen."

John en Annemiek klapten hun paraplu's in, waarna Daniël zei: "Zet ze hier maar in de gang." De researchers deden wat hun gevraagd werd en volgden hem door de smalle gang van de woning. Ze hingen hun jas aan de kapstok.